

PEKELNÉ PSY! NA DISKO

Nuž áno, svišťať ako na vodných lyžiach za pekelným psom desivou krajinou a pritom zvierať malé pocikanka... Alebo, ako tomu medzi sebou hovoríme my polobohovia, jednoducho normálny stredajší večer.

Už som cestoval tieňmi. Pani O'Learyová ma vzala na pár zaujímavých miest, ktoré by som v živote nechcel znova vidieť. Môj kamarát Nico di Angelo, Hádesov syn, to tiež vedel. Raz ma vzal na vianočné nákupy do Florencie. (Dlhý príbeh.)

Ale ako ma Hekabé ťahala v závese za sebou, začínal som si myslieť, že Pani O'Learyová a Nico sa asi snažili ochrániť ma pred najhoršími účinkami surfovania tieňmi.

Nepamätal som si, že by vzduch bol taký ľadový a jazda natoľko rozheganá. Tieni ma obalili a lepili sa mi ku končatinám, akoby sa snažili odopnúť vôdzku. Mal som zlé tušenie, že keby sa to stalo, už by som sa do New Yorku nikdy nevrátil.

V ušiach mi znelo praskanie – škripavý, vreštavý chór, akoby sa nejaké hlasy dožadovali mojej pozornosti. *Pozri sa sem. Pod' sem. Zdravý rozum predsa na nič nepotrebuješ, však nie?*

Aspoňže som Hekabinu vôdzku mal pevne omotanú okolo zápästia. Inak by som stratil kontrolu tak doslova, ako aj obrazne. Keby sa Niece pokúsil vykrútiť, nebol by som schopný ho udržať, ale vyzeralo to, že cestu si vychutnáva. Nuchal okolo seba a radostným: „Niece! Niece! Niece!“ štekal na tiene.

Nikdy som nepochopil, ako také cestovanie funguje. Nico mi raz povedal, že všetky tiene na svete sú pospájané ako oceán, ale toto mi nepripadalo ako žiadna voda, do ktorej som sa kedy namočil. Kíby sa mi menili na ľad. Vzduch bol veľmi riedky a nedokázal mi naplniť pľúca.

Keď som už začínal mať strach, že omdliem, preskočili sme späť do normálneho sveta – teda, do nemeckého nočného klubu – neviem, či sa to počíta. Pulzovali tam stroboskopické svetlá. Dunela muzika. Pekní ľudia v priliehavom oblečení a s pestro pomalovanými telami sa tlačili na tanečnom parkete pod ťažkým oblakom dymu z elektronických cigariet.

Ako sa Hekabé predierala sálou, sprevádzalo nás množstvo výkrikov: „*Huch! Ach! Was zum Teufel?*“ Ale potom žúrovači začali jasať a tieskať a niektorí vytáhovali mobily, aby si nás odfotili. To sa dalo čakať, keď na tanečný parket vtrhne pekelný pes.

Hekabé sa zastavila, možno ju ten nový fanklub vyľakal. Kým som sa stihol spamätať, zrejme usúdila, že sa jej techno-pop nepozdáva, a znovu sme sa ponorili do tieňov. Napadlo mi, či si ma niekto stačil poriadne natočiť – #ObríPesŤaháMimoňa.